

Arrest

nr. 106 865 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met X handelend in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en X en X, die allen verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot weigering van de afgifte van visa voor gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2011 dient de heer A.R. een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kent op 14 september 2011 aan betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 8 juli 2012 dienen de echtgenote van de heer A.R. en de drie minderjarige kinderen bij het Belgisch consulaat te Aman, elk een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde hun echtgenoot respectievelijk vader in België te kunnen vervoegen.

Op 11 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot weigering van de afgifte van visa voor gezinshereniging. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt:

“Commentaar: Betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden gesteld in art 10bis§2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1 ,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat de heer A.-R. A. een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in case echtgenote en 3 kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert.

De betrokkene heeft haar aanvraag tot het bekomen van een visum D gezinshereniging ingediend bij de Belgische diplomatieke post te Amman.

Gezien ze gevraagd heeft dat de beslissing inzake deze aanvraag haar zou meegedeeld worden in Irak, zou men kunnen veronderstellen dat ze naar haar land van herkomst is teruggekeerd om de beslissing inzake de aanvraag af te wachten.

Dergelijk gedrag bevestigt dat ze zichzelf niet beschouwt als zijnde in gevaar in haar land van herkomst. Trouwens, de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen beschouwt de regio van Bagdad tegenwoordig niet meer als zijnde een gevaarlijke regio in die zin dat er aan de mensen die afkomstig zijn van deze regio niet meer het statuut van subsidiaire bescherming wordt toegekend (zie rapport van CEDOCA dd. 16.07.2012 met betrekking tot de veiligheid in Centraal- Irak en in Bagdad).

Daarom dient er in dit geval geen uitzondering omwille van humanitaire redenen gemaakt te worden op de voorwaarden tot het bekomen van een visum D gezinshereniging zoals ze door de wetgever zijn bepaald in artikel 10 bis van de wet van 15.12.1980 en is het belang van betrokkene haar echtgenoot te vervoegen niet groter zijn dan in gelijk ander geval van een echtgenote van een vreemdeling die in ons land gemachtigd is tot een beperkt verblijf.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10, §2, vijfde lid, 10bis, §2 en 10ter, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna :de vreemdelingenwet), van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van de artikelen 2, 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen zij dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Ter adstruering van het eerste onderdeel van het middel zetten verzoekende partijen het volgende uiteen:

"La partie adverse s'appuie sur l'art. 10 bis §2 de la loi du 15 décembre 1980 pour refuser le visa aux requérants.

L'article 10 §2, al 5 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit que :

« Les alinéas 2 et 3 ne sont pas applicables aux membres de la famille d'un étranger reconnu réfugié et d'un étranger bénéficiant de la protection subsidiaire visés au § 1er, alinéa 1er, 4°, 5° et 7°, lorsque les liens de parenté ou d'alliance ou le partenariat enregistré sont antérieurs à l'entrée de cet étranger dans

le Royaume et pour autant que la demande de séjour sur la base de cet article ait été introduite dans l'année suivant la décision reconnaissant la qualité de réfugié ou octroyant la protection subsidiaire à l'étranger rejoint ».

Cette disposition dispense les étrangers bénéficiaires de la protection subsidiaire des conditions liées aux revenus, au logement suffisant et à l'assurance-maladie pour autant que les liens familiaux existent avant l'arrivée en Belgique et que la demande de visa soit introduite dans l'année de la décision octroyant la protection subsidiaire.

Les requérants remplissent ces conditions, ce qui n'est pas contesté par la décision attaquée.

Certes, le législateur n' a pas adapté l'art. 10 bis §2 de la loi du 15 décembre 1980 en conséquence, mais il s'agit d'une erreur de plume lors de la rédaction de la loi.

Il ressort très clairement des travaux préparatoires que la volonté du législateur est de traiter de manière identique les membres de la famille des réfugiés reconnus et des étrangers bénéficiaires de la protection subsidiaire.

- Avis CE n° 49/356/4 du 4/04/2011, DOC 530443/015 - 2010/1011, p. 13 :

« Dès lors qu'en ce qui concerne les conditions du regroupement familial, les bénéficiaires de protection subsidiaire sont traités de manière identique aux réfugiés reconnus, [il] n' aperçoit pas pourquoi, en ce qui concerne la preuve du lien de parenté ou d' alliance, les articles 11, § 1er, alinéa 2, et 12bis, § 5, proposés ne concernent que les réfugiés reconnus et non les bénéficiaires de protection subsidiaire ».

DOC 53 0443/018, p. 171 :

« Quant à l'article 70, § 2, proposé, celui-ci "dispense les réfugiés reconnus et les bénéficiaires de protection subsidiaire des conditions liées au logement décent, à l'assurance maladie et aux moyens de subsistance stables, réguliers et suffisants si la demande de regroupement familial est introduite "dans l'année suivant la décision reconnaissant la qualité de réfugié ou octroyant la protection subsidiaire à l'étranger rejoint" »

- DOC 53 0681/001, p. 17:

« Les conditions de logement décent et d'assurance maladie visées à l'alinéa 1 er ainsi que la condition de moyens de subsistance visée à l'alinéa 2 ne sont pas applicables aux membres de la famille visés à l'article 70, § 7er, alinéa 7er, 4° et 5°, d'un étranger, bénéficiaire de la protection subsidiaire ou autorisé au séjour sur la base de l'article 9ter, lorsque les liens de parenté ou d'alliance ou le partenariat enregistré sont antérieurs à l'entrée de cet étranger dans le Royaume et pour autant que la demande de séjour sur la base de l'article 10bis ait été introduite dans l'année suivant la décision octroyant la protection subsidiaire ou l'autorisation de séjour à l' étranger rejoint. ».

A de nombreuses reprises, Votre Conseil a confirmé cette interprétation de la loi :

«Il ressort du libellé de son § 2, alinéa 5, que le législateur a souhaité que l'exception qui y est prévue soit applicable aux membres de famille de l'étranger bénéficiaire de la protection subsidiaire qui n'est admis au séjour que pour une durée limitée» (CCE n° 88370 du 27/09/2012).

Selon Votre Conseil, « Il n'en reste pas moins qu'appliquer l'exception en question de manière restrictive comme le préconise la partie défenderesse, reviendrait à priver l'article 10, § 2, alinéa 5, de la loi du 15 décembre 1980 de tout effet utile à l'égard des membres de la famille d'un étranger bénéficiaire du statut de protection subsidiaire (. ..) le Conseil considère que cette interprétation irait à l'encontre de la volonté du législateur de traiter les bénéficiaires de protection subsidiaire de manière identique aux réfugiés reconnus en ce qui concerne les conditions du regroupement familial » (CCE n° 84098 du 29/06/2012 ; voir également de nombreux arrêts de suspension : n° 73660 du 20/01/2012; CCE n° 76023 du 28/02/2012; CCE n° 77749 du 26/03/2012 ; CCE n° 78178 du 28/03/2012 ; CCE n° 84096 du 29/06/2012 ; CCE n° 90509 du 26/10/2012).

Par conséquent, la décision attaquée viole l'art. 10 §2 al. 5 et l'article 10bis § 2 de la loi du 15 décembre 1980."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verwerende partij met betrekking tot dit onderdeel van het middel het volgende:

“Verzoekers uiten in een eerste onderdeel van het middel kritiek op het eerste motief bestreden beslissing inzake de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen van het in België verblijvende familielid, en houden voor dat deze voorwaarde niet van toepassing is op familieleden van personen die genieten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers kunnen hierbij niet worden gevolgd.

Verzoekers beroepen zich op rechtspraak: van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin geoordeeld werd dat de voorwaarde van de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet zou gelden ten aanzien van de vreemdeling, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, in zoverre de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend binnen het jaar na de toekenning van deze beschermingsstatus.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers hun beschouwingen juridische grondslag missen. Dienaangaande laat de verwerende partij vooreerst gelden dat aan arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde kan worden toegekend. Het loutere feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een andere zaak: een welbepaalde uitspraak zou hebben gedaan, impliceert geenszins dat eenzelfde uitspraak in verzoekers hun dossier dient te worden uitgesproken.

"Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c))" (R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekers tonen immers niet aan dat zij zich in een gelijkaardige feitelijke situatie bevinden.

De verwerende partij laat tevens gelden dat verzoekers een aanvraag tot het bekomen van een visumgezinshereniging hebben ingediend, in functie van verzoeker aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen bij beslissing van 14.09.2011.

Artikel 10bis §2 van de Vreemdelingenwet is aldus van toepassing:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- (...)"

Uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het bij de visumaanvraag gevoegde stuk met de verklaring van het OCMW, blijkt dat verzoeker een equivalent leefloon ontvangt van het OCMW. Gelet op het feit dat verzoeker bijgevolg zelf reeds ten laste is van de Belgische Staat, komt vast te staan dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden eveneens ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vrijstelling van artikel 10, §2, 5e lid van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormelde bepaling betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die onbeperkt verblijf heeft in het Rijk. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden onder toepassing van de voormelde bepaling te vallen, gelet op het feit dat hem slechts een verblijf van 12 maanden werd toegekend. Derhalve kan verzoeker niet worden vrijgesteld van de verplichting om aan te tonen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift niet betwist dat hij geen afdoende bestaansmiddelen kan aantonen. Verzoeker beperkt zich evenwel tot de bewering dat hij dient te worden vrijgesteld van deze voorwaarde, omdat artikel 10 van de Vreemdelingenwet anders foutief zou worden toegepast.

Terwijl uit het voorgaande reeds afdoende is komen vast te staan dat verzoekers niet onder de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vallen, doch wel onder artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

Terwijl daarenboven dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen ook een andere motivering bevatten, die op zich volstaan om de bestreden beslissingen genoegzaam te ondersteunen, en waarop door verzoekers geen kritiek wordt geuit.

Inderdaad zijn de bestreden beslissingen tevens als volgt gemotiveerd (waarbij enkel de beslissing inzake verzoekster geciteerd wordt, nu de motivering in de beslissingen betreffende de kinderen identiek is met dien verstande dat 'ze' vervangen werd door 'zijn/haar moeder'):

"Commentaar: Betrokkenen voldoen niet aan de vereiste voorwaarden gesteld in art 10bis2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

(...)

De betrokkene heeft haar aanvraag tot het bekomen van een visum D gezinshereniging ingediend bij de Belgische diplomatieke post te Amman.

Gezien ze gevraagd heeft dat de beslissing inzake deze aanvraag haar zou meegedeeld worden in Irak, zou men kunnen veronderstellen dat ze naar haar land van herkomst is teruggekeerd om de beslissing inzake de aanvraag af te wachten.

Dergelijk gedrag bevestigt dat ze zichzelf niet beschouwt als zijnde in gevaar in haar land van herkomst. Trouwens, de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen beschouwt de regio van Bagdad tegenwoordig niet meer als zijnde een gevaarlijke regio in die zin dat er aan de mensen die afkomstig zijn van deze regio niet meer het statuut van subsidiaire bescherming wordt toegekend (zie rapport van CEDOCA dd 16.07.2012 met betrekking tot de veiligheid in Centraal- Irak en in Bagdad).

Daarom dient er in dit geval geen uitzondering omwille van humanitaire redenen gemaakt te worden op de voorwaarden tot het bekomen van een visum D gezinshereniging zoals ze door de wetgever zijn bepaald in artikel 10 bis van de wet van 15.12.1980 en is het belang van betrokkene haar echtgenoot te vervoegen niet groter zijnd dan in gelijk ander geval van een echtgenote van een vreemdeling die in ons land gemachtigd is tot een beperkt verblijf"

(onderlijning toegevoegd).

Verzoekers oefenen geen enkele kritiek uit op voormelde motivering, die op zich volstaat om de beweringen inzake noodzaak van bescherming tegen de overheid in het herkomstland, te weerleggen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie besloot terecht dat er geen uitzondering omwille van humanitaire redenen moet worden gemaakt op de voorwaarden tot het bekomen van een visum type D, zoals deze door de wetgever bepaald zijn in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad moet worden vastgesteld dat verzoeker de aanvraag heeft ingediend in Amman, doch gevraagd heeft dat de beslissing haar in Irak betekend wordt (zie de visumaanvraag en het emailverkeer met de ambassade dienomtrent); zodat verzoekster hiermee bevestigt zichzelf niet in gevaar te beschouwen in Irak.

Terwijl uit het rapport van CEDOCA dd. 16.07.2012 met betrekking tot de veiligheid in Centraal- Irak en in Bagdad (zie bijlage 1) blijkt dat het CGVS de regio rond Bagdad tegenwoordig niet meer als gevaarlijke regio beschouwt.

Verzoekers betwisten deze motivering en het hierop volgende besluit niet; de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde terecht dat er geen uitzondering omwille van humanitaire redenen moet worden gemaakt op de voorwaarden tot het bekomen van een visum type D, zoals deze door de wetgever bepaald zijn in artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd terecht genomen; de door verzoekers voorgehouden schendingen van de bepalingen van de Vreemdelingenwet kunnen niet worden aangenomen.

Ten overvloede, inzake de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, laat verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing volledig weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. Rv.St, nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond."

2.3 Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

[...]"

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet stelt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. [...]”

Artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt verder:

“Het tweede en het derde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”

Verzoekende partijen betogen dat zij op grond van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet zijn vrijgesteld van de vereiste dat zij het bewijs dienen te leveren dat het gezinslid dat zij wensen te vervoegen, die in België de subsidiaire beschermingsstatus geniet, beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Zij benadrukken in dit verband dat de aanvragen tot afgifte van het visum type D moeten worden ingediend binnen het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan het te vervoegen gezinslid.

In de nota met opmerkingen benadrukt verwerende partij in dit verband dat verzoekende partijen in België een persoon wensen te vervoegen die hier slechts een tijdelijk verblijf heeft en dat aldus artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet van toepassing is en de vrijstelling van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen toepassing vindt omdat dit enkel betrekking heeft op de gezinshereniging met een vreemdeling die een onbeperkt verblijf heeft in het Rijk.

De in casu relevante bepalingen van artikel 10bis, § 2 van de vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, luiden als volgt:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen:

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;
[...]”

Centraal staat aldus de vraag of een vreemdeling die een tijdelijk in het Rijk toegelaten gezinslid wenst te vervoegen die de subsidiaire beschermingsstatus geniet, zich kan beroepen op de uitzondering vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet die inhoudt dat hij is vrijgesteld van de voorwaarde dat hij dient aan te tonen dat het te vervoegen gezinslid beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Opgemerkt wordt dat de redenering van verwerende partij in de nota met opmerkingen niet verenigbaar is met de hierboven geciteerde tekst van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet, waarin sprake is van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet in de loop van het jaar na de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Overeenkomstig artikel 49/2 van de vreemdelingenwet kan aan de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus een verblijf van beperkte duur worden toegekend in de vorm van een verblijfstitel geldig voor één jaar die hernieuwbaar is. Pas na vijf jaar wordt de genierter van de subsidiaire beschermingsstatus toegelaten tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk.

In artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet wordt niet bepaald dat de aanvraag tot gezinshereniging door het familielid moet worden ingediend in de loop van het jaar waarin de genierter van de

subsidiare beschermingsstatus na vijf jaar toegelaten wordt tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk, maar wel dat de aanvraag wordt ingediend *“in de loop van het jaar na [...] de toekenning van de subsidiare bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.”* De aanvraag mag dus reeds geschieden op een ogenblik waarop de genietter van de subsidiare beschermingsstatus slechts over een tijdelijk verblijfsrecht beschikt, en de bepalingen van artikel 10, § 2 van de vreemdelingenwet zijn, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, onverminderd van toepassing op de aanvrager. In elk ander geval zouden deze bepalingen hun nut verliezen: het blijkt niet dat het familielid moet wachten tot de genietter van de subsidiare beschermingsstatus wordt toegelaten tot een onbeperkt verblijf, wat slechts kan na vijf jaar. Integendeel, de wetgever heeft voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiare bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat de voorwaarden tot gezinshereniging betreft, blijkt dat *“de voorwaarden voor de gezinshereniging van erkende vluchtelingen worden niet gewijzigd, geheel conform de Europese Richtlijn 2003/86/EG”* (memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 443/0001, p.5).

Uit de voorbereidende werken blijkt niet dat een onderscheid gemaakt wordt tussen erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden, hoewel de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging uitdrukkelijk aangeeft niet van toepassing te zijn op een gezinshereniger die toestemming heeft om in een lidstaat te verblijven uit hoofde van tijdelijke bescherming of uit hoofde van vormen van subsidiare bescherming (artikel 3.2. b) en c) van de richtlijn 2003/86/EG). Dat voormeld onderscheid niet beoogd werd door de wetgever, wordt bevestigd in het advies van de Raad van State nr. 49 356/4 van 4 april 2011 (*Parl.St.* 2010-2011, nr. 443/015, p. 10-11 en p. 13) waarin gesteld wordt *“Het voorgestelde artikel 10, § 2, vijfde lid, stelt erkende vluchtelingen en diegenen die subsidiare bescherming genieten vrij van de voorwaarden inzake behoorlijke huisvesting, ziektekostenverzekering en stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen indien de aanvraag tot gezinshereniging ingediend is “in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiare bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt” en “Aangezien personen die subsidiare bescherming genieten, wat de voorwaarden inzake gezinshereniging betreft op dezelfde manier behandeld worden als erkende vluchtelingen, [...]”* Er kan in dit geval wel worden aangenomen dat de wetgever niet eenduidig is geweest door een bepaling inzake familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van beperkte duur in te voegen in een artikel dat betrekking heeft op familieleden van vreemdelingen met een verblijfsrecht van onbeperkte duur. Echter, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft de wetgever uitdrukkelijk voorzien dat het familielid dat de aanvraag binnen het jaar na de toekenning van de subsidiare bescherming indient, geniet van bepaalde vrijstellingen. Deze vrijstellingen niet van toepassing verklaren omdat het om een tijdelijk verblijf gaat, ontnemt in casu elke zin aan de wetsbepaling vervat in artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet en zou betekenen dat deze nooit kan worden toegepast.

Waar verwerende partij in haar nota lijkt te alluderen op het feit dat de subsidiare beschermingsstatus van de echtgenoot, respectievelijk vader van de verzoekende partijen zou dienen te worden ingetrokken, dient de Raad op te merken dat dit verweer niet dienstig is, aangezien deze status tot op heden niet is ingetrokken.

Waar verwerende partij verwijst naar de bijkomende motivering in de bestreden beslissingen waarbij wordt vastgesteld dat de regio Bagdad niet meer als een gevaarlijke regio kan worden beschouwd waardoor de uitzondering omwille van humanitaire redenen niet van toepassing is, kan zij evenmin worden gevolgd. Er is in artikel 10, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen bijkomende voorwaarden van *‘humanitaire redenen’* voor de gezinshereniging voorzien en, zoals reeds gesteld, beschikt de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen tot op heden over de subsidiare beschermingsstatus.

De schending van artikel 10, § 2, vijfde lid van de vreemdelingenwet is aangetoond. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is derhalve geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2013 tot weigering van de afgifte van visa type D worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN